

Anne Brevik

Medlem av Landsforeningen for slagrammede

Jeg var ikke ved mine fulle fem!

Kunnskapen om kognitive skader er liten, både i det medisinske miljø og ellers i samfunnet. Jeg ønsker å spre kunnskap om kognitive skader, slik at andre kan få oppfølging, rehabilitering og mulighet for et verdig liv – også etter en hodeskade.

Jeg var bare 39 år da det smalt i bakhodet mitt, som om noen slo meg med en spade. Men det var ingen som slo, det var en åre som sprakk i hjernehinne.

Det var kanskje ikke så rart. I tiden før hadde jeg hatt et vanvittig arbeidspress og jobbet opptil 15–20 timer i døgnet. Det var ingen forståelse å få av sjefen, og som ung kvinnelig leder gjorde jeg alt og mer til for at alle skulle være fornøyde. Men jeg var utslitt!

Jeg var på jobb da det skjedde, og det bar i full fart til sykehuset. Fire uker i sengen, flatt liggende, alene på ett stille, mørkt rom, for jeg tålte ingen inntrykk, ingen lyder og ikke lys. Etterpå ble jeg sendt rett hjem, med en sykmelding og en klapp på skuldra med hilsenen «kom deg i arbeid så snart som mulig».

Men noe var galt, for da jeg kom hjem, hadde jeg glemt det meste. Hvordan jeg skulle lage meg frokost, dusje og helt banale gjøremål som jeg alltid hadde kunnet. Jeg var totalt blottet for tidssans. Jeg hadde heller ingen hukommelse, kunne ikke lese eller skrive, hadde vanskelig for å snakke og hadde lite kontroll med venstre arm.

Varheten for lyd og lys var ekstrem. Jeg gikk inne med caps og solbriller i mørketiden. Det ble en vanskelig tid for meg og familien min. Min datter og jeg byttet plutselig roller, hun måtte være voksen og ansvarlig.

Det var fryktelig fornedrende, frustrerende og uverdigg. Jeg forsto at jeg burde greie mer, men var ute av stand til «å ta meg sammen». Slik gikk jeg og ble mer og mer deprimert.

Heldigvis har jeg en fantastisk fastlege som nok var bekymret for meg, uten at han forsto hva som var i veien. Han søkte meg til Valnesfjord helsesportssenter, og det var begynnelsen på veien tilbake til livet. På helsesportssenteret arbeidet det en nevrolog, og halvannet år etter skaden hørte jeg for første gang ordet kognitive skader.

I mellomtiden hadde jeg selvfølgelig blitt noe bedre og hadde, som legen anbefalte, forsøkt meg i arbeid igjen. Det ble en katastrofe! Arbeidsgiver var overhodet ikke interessert i å tilrettelegge, men krevde at jeg tok lederoppgaver. Etter dette ble jeg om mulig enda verre og fikk en vanvittig hodepine med oppkast hver dag i over et år. Jeg har aldri fått noen forklaring på hvorfor jeg ble så syk av å være i jobb, men noe skjedde, det er utvilsomt.

Nevrologen sendte meg til utredning. Herfra ble jeg sendt til logoped, fysioterapeut og på mestringskurs. Nå fikk jeg forklaring på hvorfor hukommelse, balanse og alt annet var så forandret. Jeg brukte jo så enorme krefter på å konsentrere meg at jeg hadde ingen energi igjen. Nå ble det lettere å akseptere at ting var blitt som de var.

Det ble lettere for en utslitt familie å forstå hvorfor jeg var blitt så forandret. Nå visste vi hvorfor, og det brakte håp om forbedring.

Det er fire og et halvt år siden skaden. Jeg har fremdeles en del problemer, men jeg har et greit liv. Jeg har gått på mestringskurs, vært på andre opphold ved helsesportssenteret, går i arbeidstrening og har engasjert meg for å hjelpe andre i samme situasjon. Jeg vet ikke hvorfor nevrologisk avdeling ikke gjorde en grundig utredning av meg, og jeg kan aldri forstå eller tilgi at de ikke tok ansvar for at det ble gjort. Jeg var ung og intelligent, men hvis de trodde jeg var ved mine fulle fem, ja da tok de feil!

Jeg har i mitt engasjement sett og møtt mange som er blitt oversett av leger og som sliter med store problemer i etterkant. Fremdeles blir pasienter utskrevet med tilsvarende skader som mine, som følge av blødning, svulster, fall eller andre hendelser, uten utredning eller oppfølging. Mange av disse lever utrolig uverdige liv. Veien tilbake til et verdig liv er lang og strevsom, og man trenger hjelp. Min oppfordring er: Send pasientene til utredning og på mestringskurs!

I neste nummer:

- Smerte og funksjon etter ryggoperasjon
- Rehabilitering etter brystkreft
- Røyking i videregående skole
- Hjernens plastisitet etter slag
- Hyperparatyreoidisme
- Uremi og kløe